XX. évf. 5. szám 2008. szeptember-október

MARANA THA

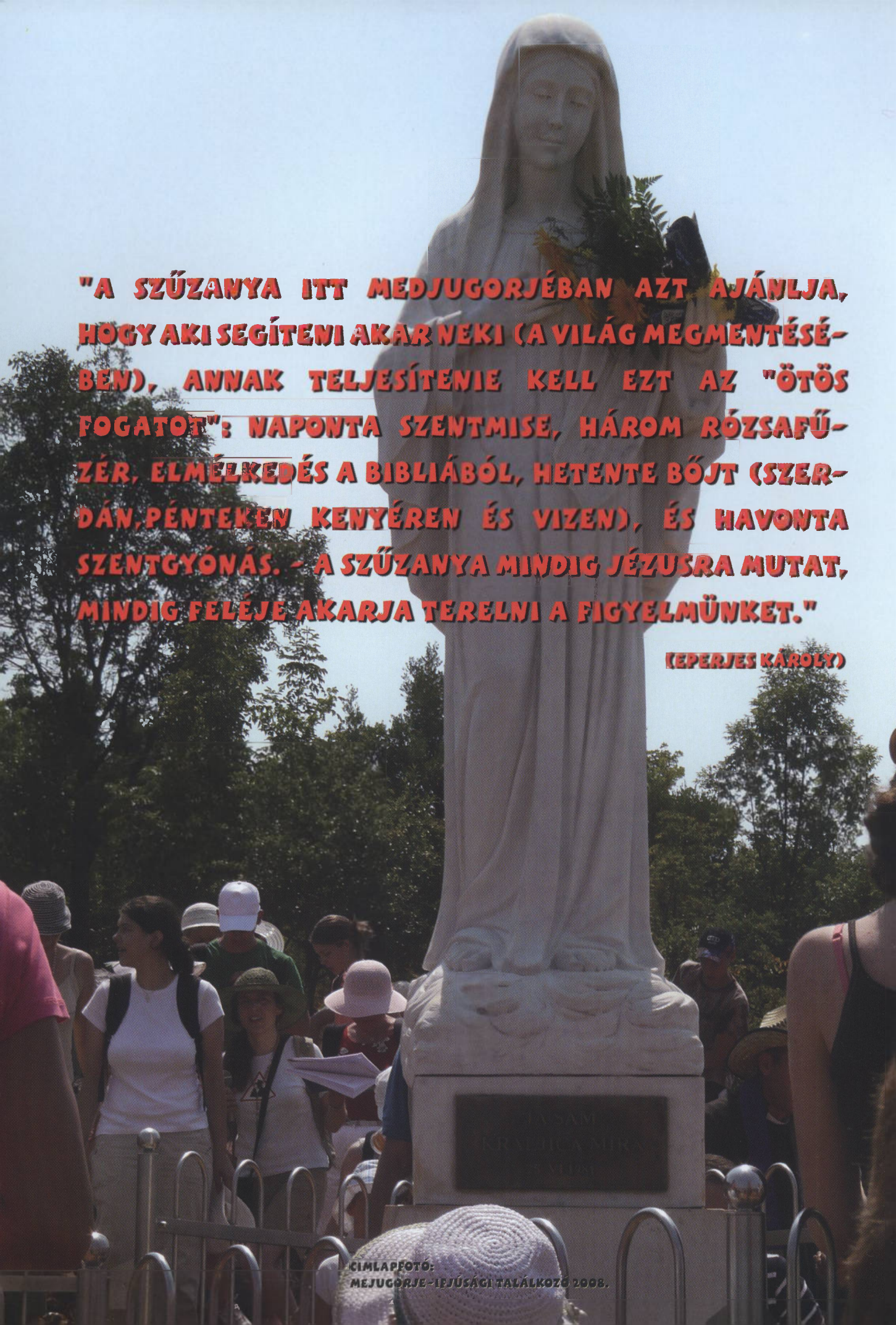
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Leo Tanner: Minden ember egyetlen...

Jim Scully: Tanácsok a Biblia olvasásához

"A SZŰZANYA ITT MEDJUGORJÉBAN AZT AJÁNLJA, HOGY AKI SEGÍTENI AKAR NEKI (A VILÁG MEGMENTÉSÉBEN), ANNAK TELJESÍTENIE KELL EZT AZ "ÖTÖS FOGATOT": NAPONTA SZENTMISE, HÁROM RÓZSAFŰZÉR, ELMÉLKEDÉS A BIBLIÁBÓL, HETENTE BŐJT (SZERDÁN, PÉNTEKEN KENYÉREN ÉS VIZEN), ÉS HAVONTA SZENTGYÓNÁS. - A SZŰZANYA MINDIG JÉZUSRA MUTAT, MINDIG FELÉJE AKARJA TERELNI A FIGYELMÜNKET."

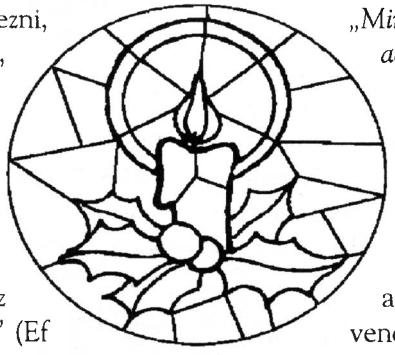
(EPERJES KÁROLY)

CÍMLAPFOTÓ:
MEJUGORJE-IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ 2008.

A mi reményünk Istenben van!

A nyár elmúltával újra a feladatokra figyel az ember. Mit kell tennem, hogy jobban éljek? Miben találom meg a teljesebb életet? Mi hoz nekem boldogságot? Hogyan szabadulok meg a bajaimtól?

Ezekre a kérdésekre nincs máshol válasz, mint az Úrnál! Ő mutat rá arra a fontos szempontra, hogy életünket nem 70-80 évre kell megtervezni, hanem a végtelenre. Arra a végtelenre, amelynek az első 70-80 évét itt a földön töltjük. Aki megtervez egy házat, az mindig az egészet látja maga előtt. Már az első téglát úgy tervezi, hogy az beleilleszkedjen az egész épületbe. Életünk is tégláról téglára épül, *„a Lélek által Isten hajlékává"* (Ef 2,22). Ennek az épületnek *„Jézus Krisztus a szegletköve"* (Ef 1,20). Aki felelősen tervez, az megengedi, hogy a jövő hatással legyen a jelenre, és kormányozza azt. A tervezés az érettség jele, férfias cselekedet, mert látni kell a célt, és vállalni a hozzá vezető utat.

Izajás próféta a jövőről azt írja: *„Eljön az idő, amikor az Úr bőséges asztalt terít a nemzeteknek"* (Iz 25,6). Ebből az igéből árad a béke és a testvériség. Itt nincs különbség nyugati és keleti, amerikai és afrikai népek között, nincs különbség fehér és fekete között. Itt mindenki asztalhoz ülhet, és annyit vehet a jóból, amennyit kíván. Ez nem mese, hanem valóság! Istennek van hatalma minden emberi szükségletet kielégíteni. Isten, mint végtelenül szerető Atya, mindenkit boldoggá akar tenni. Minél bizonytalanabb a világ jövője vagy hazánk gazdasági helyzete, annál fontosabb a reményt táplálni. Remény nélkül a szív meghal. Remény nélkül az ember tehetetlenné válik, megszűnik benne az életvágy, az alkotókészség, a szeretet. Az anyagi forrásoknál hiába keressük a remény alapját, ott nem találjuk. A remény csak szellemi forrásból tud táplálkozni, vagyis egyedül Istenből, mert Ő a szellemi élet teljessége, és Benne van a szellemi lét végtelen gazdagsága. Aki Hozzá kapcsolódik, abban mindig újjászületik a remény. Bármilyen szomorú élethelyzetbe kerüljön, az Úr mindig tud új ötletet adni. Egyik nap a rádió interjút közölt egy háromgyermekes édesanyával, aki el akarja adni egyik veséjét. Miért? Mert nem tudja kifizetni a felvett hiteleket, és eltartani gyermekeit. Ez rettenetes! Itt a remény nem Isten felé fordul, hanem a pénz felé. Ebben ott van az a szomorú tény is, hogy az anya mögött nincs közösség. Se rokonok, se barátok, se munkatársak.

Pál apostolnak van egy bátor mondata, ami meg tud erősíteni bennünket a nehéz élethelyzetekben. *„Mindent megtehetek abban, aki nekem erőt ad"* (Fil 4,12). Pál apostol saját életében tapasztalta, hogy lehetőségei menynyire korlátozottak: volt, ahol megkövezték, máshol megvesszőzték, vagy elűzték a városból. Az evangélium hirdetése lehetetlenné vált volna emberi erővel. De ott volt az, Aki erőt adott, ötleteket adott, megtérni akaró, vendéglátó embereket adott – és egyre jobban terjedt az egyház. Ez az élet egyik nagy titka: hogyan tudom Isten erejét beengedni az életembe? Mert ha ez megtörténik, akkor a lehetetlen is lehetségessé válik. Amikor ez megvalósul, akkor új öröm születik az ember szívében.

Nem szabad elfelejteni, hogy Isten kegyelmét az tudja elfogadni, akiben alázat van. Isten ma is elküldi meghívóját minden embernek. Sokan vannak, akik úgy, mint az evangéliumi példabeszédben – nem törődnek vele: *„Ki-ki elment szántóföldje vagy üzlete után"* (Mt 22,3). Ez az egyik legszomorúbb mondat az emberről. Isten felkínálja a legszebbet, meghív a legboldogabb életre – és erre az ember válasza a közömbösség. Belemerül az üres dolgok hajszolásába, és elmegy a legnagyobb ajándék mellett. Egy percig se akar foglalkozni azzal, ami a legfontosabb lenne számára.

Mit kíván tőlünk az Úr? Azt, hogy gondoljuk végig: mi a mulandó, és mi az örökkévaló; mit miért csinálunk; minek mi lesz a vége; mit áldozunk fel miért?! Ezek egyszerű kérdések, és mégis milyen kevés ember tud helyesen felelni rájuk, és még kevesebben vannak azok, akik e szerint élnek. **Minden embernek egy élete van, ha ezt elrontja, akkor örökre elrontja; ha felépíti Istenben, akkor örökre megmarad örömben és boldogságban!**

Katona István
főszerkesztő

Minden ember eredeti

- "Egyetlenegy vagy!" -

A következő kis történeten keresztül megsejthetjük, hogy mi az előttünk álló út célja. A történet egy tanulóról szól, aki az iskolában természetrajz órán van. A tanár a pillangók életéről beszél. A falon függ egy csodaszép pillangó képe, amit a tanár nagy lelkesedéssel tűzött fel. Ennek a képnek a segítségével tanítja a tanulóknak, hogy miféle élőlény is a pillangó, hogy néz ki, hogyan repül... A magyarázat közben, váratlanul berepül egy pillangó a nyitott ablakon át az osztályterembe. Az egyik tanuló észreveszi, feláll, és üldözőbe veszi. Örül neki. Igen. És mi történik? A tanár nyakon csípi a tanulót, és azt mondja neki: „Mi jut eszedbe? A pillangókról szóló tanítás közben üldözőbe veszel egy pillangót?"

Istenhez fűződő viszonyunk gyakran hasonlít egy olyan tanuló helyzetéhez, akinek egy pillangó képe alapján kell megismernie a pillangót. Halott vagy élő pillangó? – Képeket, elméleteket keresünk, vagy: „A valódi élettel és az élő Istennel akarunk találkozni?" – ez a kérdés. A friss gondolatok, az érdekes képek, az új elképzelések, és a jó teológiák szükségesek és fontosak. Valami más azonban még fontosabb: a találkozás! Arról van szó, hogy Istent személyesen megtapasztaljuk, és Vele alakítsuk az életünket. Hogyan lehetséges ez?

Gyakran vannak olyan elképzeléseink, mint a példában említett tanárnak. Azt hisszük, hogy a kereszténységet kell megismerni. Sokat tanultunk róla. Ám mindezen sok ismeret, elképzelés és kép mellett, melyet Istenről magukban hordunk, felmerül az a kérdés, hogy milyen mélyen éltük át a találkozást Istennel, mint az élet teremtőjével és fenntartójával, és hogy élő kapcsolatban vagyunk-e Vele?

Így ezen a szemináriumon, melynek rövid ismertetésére vállalkozik ez a cikk, elsősorban nem arról van szó, hogy Isten „másolatát" még jobban megismerjük és róla vitatkozzunk, hanem arról, hogy üldözőbe vegyük a pillangót, mely meglepetésszerűen berepül az életünkbe. Mert a mi Istenünk élő Isten. Ő olyan valaki, aki abban érdekelt, hogy életünk egyre jobban kibontakozhasson. Arról van szó, hogy az élő Istennel találkozzunk, és Őt, mint az élet Istenét új módon megismerjük.

Az első tudatra ébredés

Ahhoz, hogy valamit új módon vagy elmélyülten megismerjünk, új látásmódra van szükségünk. Néha nemcsak Istenről vannak „képeink", hanem saját magunkról, életünkről és a munkánkról is vannak elképzeléseink. Csakhogy gyakran alig vagyunk tudatában sajátos látásmódunknak. Ehhez mondok egy kis történetet. Egy középkori katedrális építése közben három kőfaragónak – egymástól függetlenül – a következő kérdést tették fel: „Mit csinálsz itt?" Az első egykedvűen azt válaszolta, hogy: „Mint látod, köveket faragok." A második azt mondta: „Pénzt keresek magam és a családom eltartására." A harmadik jókedvűen válaszolt: „Egy nagy katedrális építésén munkálkodom."

Ez a három ember ugyanazt a munkát végzi, és mégis nagy különbséget látunk a hozzáállásukban. Az első egykedvűen dolgozik. Számára a munka terhet és fáradtságot jelent. A második kőfaragó számára a munka kenyérkeresetet jelent. A harmadik ugyanannál a munkavégzésnél boldog. „Én egy nagy katedrális építésén dolgozom. Közreműködője vagyok egy nagy mű létrehozásának." Tudja, hogy az ő egyszerű tevékenysége – a kövek megfaragása – nélkül a katedrális soha nem lenne oly szép. Ő egy nagy mű részesének látja magát. Ez ad a munkájának értéket és értelmet. Valószínű, hogy egyszer később, majd büszkén fogja mesélni gyermekeinek és unokáinak: „Ezt a katedrálist mi építettük!" A három kőfaragó ugyanazt a munkát végzi. Követ faragnak. Mégis mindegyik máshogy látja a munkát, és látásmódjuk alakítja válaszaikat.

Az alapelveim, vagyis, hogy én hogyan értelmezem az életemet, azáltal alakulnak, amit gondolok, amit tudok, és amit megtapasztaltam. Ennek a három aspektusnak a hátterében alakul ki az élettapasztalatom. Egy ide kívánkozó idézet az Ószövetségből: *„Minden másnál jobban ügyelj a gondolataidra, mert azok határozzák meg az életedet"* (Péld 4,23).

Életfelfogásunk és látásmódunk nemcsak a napi cselekedeteinket befolyásolják, hanem az elképzeléseinket is alakítják arról, hogy mi ad életünknek értéket és értelmet. Szemináriumunk impulzusai ahhoz szeretnének hozzájárulni, hogy életünk néhány aspektusát

újra átgondoljuk. Mert nemcsak az számít értéknek, amit teszünk, hanem az is, ahogy felebarátainkat és saját magunkat látjuk, továbbá, ahogy a tevékenységeinkhez hozzáállunk.

Az értelem felismerése ad erőt az életnek

Hogy milyen jelentősége van annak, hogy a mindenkori élethelyzetben meglássuk az értelmet, azt Viktor Frankl bécsi pszichiáter a koncentrációs táborban tapasztalta meg, ahol mindenki számára egyformán borzalmasak voltak az életfeltételek. Meglepő módon mégis azt tapasztalta, hogy az egyes emberek az azonos élethelyzettel különböző módon birkóztak meg. Néhány embernek alig volt ereje, és őket hamar megölték a nehéz körülmények. Mások a nehéz fogvatartási körülmények ellenére erőt merítettek és életben maradtak. Vajon honnan ez a különbség? Miből volt egyeseknek új ereje, míg másoknak nem volt? Viktor Frankl utánajárt a kérdésnek, és megállapította, hogy mindazok, akik a koncentrációs tábori élethelyzetüket teljesen értelmetlennek látták, sokkal hamarabb elcsüggedtek, és lényegesen kevesebb ellenálló erővel rendelkeztek. Mások viszont, akik még ennek az élethelyzetnek is meg tudták találni az értelmét, erőt merítettek. Az értelem erőt ad az embernek.

Az értelmezésnek a látáshoz, az újszerű látáshoz van köze. A látásmódok különbözősége az ismert poharas példa segítségével válik érthetővé, mely szerint a félig tele pohár, félig üresnek is tekinthető, noha pontosan ugyanannyi folyadék van benne. Így láthatod Te is a jelenlegi életedet. Lehetsz teljesen frusztrált és csalódott, de telve lehetsz reménnyel, bizakodással is az élethelyzeteddel kapcsolatban. Eközben nem Te, vagy az élethelyzeted változott meg, hanem a látásmódod. A keresztény hit abban akar nekünk segíteni, hogy élethelyzetünket, felebarátainkat, az egész Teremtést új fényben – Isten Evangéliumának fényében – lássuk.

Saját eredetiségünk felfedezése

Aki elfogulatlanul nézi az emberi életet, felismeri, hogy minden ember élete egyedi. Minden ember eredeti. A Teremtésben minden ember és minden egyetlen. Egyetlenegy és eredeti példány. A kriminológiából tudjuk, hogy az ujjlenyomat vagy a DNS segítségével mindenki egyértelműen azonosítható.

Ez azt mutatja: Te és én – mi valamennyien egyediek vagyunk. Egyetlenegy, értékes és pótolhatatlan! Isten soha nem volt olyan ötlet nélküli és kényelmes, hogy kópiákat készített volna, vagy egy különösen jól sikerült eredeti példányból egy egész sorozatot állított volna elő. Nem. Isten mindig is teremtő volt, és ma is az. Isten mindig is kreatív volt, és ma is az. Teremtésében minden egyszeri és egyedi. Minden fűszál, minden fa, minden virág, minden kő, minden és mindenki egyedi. Isten nem kopíroz. Sokkal inkább mindent újonnan, egyedien, eredetien teremt. Ebben az eredetiségben érint meg bennünket egy titok, életünk mély titka.

Mégis felmerül a kérdés, hogyan fedezhetjük fel saját eredetiségünket. Ehhez meg kell vizsgálnunk azt a három aspektust, melyek ebben segíthetnek nekünk. Mégpedig:

- az emberrel történő találkozás aspektusát,
- a Teremtéssel történő találkozás aspektusát,
- az Istennel történő találkozás aspektusát.

Az emberekkel történő találkozás

Rainer Maria Rilkétől ismert egy olyan történet, mely közelebb vihet minket emberi méltóságunk titkához. Az ismert költő párizsi tartózkodása alatt, minden nap dél körül egy fiatal hölgy kíséretében elhaladt egy öreg koldusasszony előtt. Némán és mozdulatlanul ült az öreg néni, és köszönet nélkül fogadta az adományokat. A fiatal francia nő, – aki maga is mindig adott pénzt a koldusasszonynak – csodálkozva látta, hogy a költő semmit nem adott. A kérdésre, hogy a költő miért nem ad, a következő választ kapta: „A szívének kellene adományt adni, nem a kezének." A következő napon Rilke egy félig kinyílt csodaszép szál rózsával tűnt fel. „Ah" – gondolta Rilke kísérője –, „egy szál rózsát hoz nekem, ó mily kedves." Rilke azonban a koldusasszony kezébe adta a rózsát. Ekkor valami meglepő dolog történt: Az asszony felállt, elkapta a költő kezét, megcsókolta, elment a rózsával, és egy hétre eltűnt. Aztán ismét némán és mereven ült a helyén, mint azelőtt. A fiatal francia hölgy megkérdezte Rilkét: „Miből élt a koldusasszony egy hétig?" Rilke azt válaszolta: „A rózsából."

A rózsa változást hozott a koldusasszony életébe. Az életben maradáshoz pénzre volt szüksége. Ám az élet több, mint csak életben maradás. Mi volt a rózsa titka, ami így megváltoztatta a koldusasszonyt?

A rózsa a koldusasszonyban a lelke mélységét szólította és érintette meg. A rózsa ajándékozása azt mutatta neki, hogy őt embernek nézte és emberként tisztelte valaki. A rózsa azt éreztette az asszonnyal, hogy

neki is van emberi méltósága. A rózsa megtapasztaltatta vele a szeretet érzését. Ez a rózsa jelképpé, és annak az igazságnak a belső megerősítésévé vált számára, hogy: „Egyetlenegy vagy. Értékes ember vagy. Méltóságod van." Ennek a megtapasztalása felébresztette a koldusasszonyban a méltóságot, hogy lelkileg újra éljen. A rózsa megsejtette vele eredetiségének, egyediségének, és végtelen értékének titkát.

Talán a saját életünkben is találunk olyan időszakokat, amikor saját létünk méltóságát és egyediségét nem érzékeltük. Oly sok mindent tartunk magától értetődőnek, ami miatt abba a veszélybe kerülünk, hogy csak a dolgok nehéz vagy kellemetlen oldalainak tulajdonítunk jelentőséget.

A Teremtéssel történő találkozás

Nemcsak a felebarátainkkal történő találkozás sejtet meg velünk valamit életünk titkáról, egyediségünkről és eredetiségünkről, hanem a természettel való találkozás is tágíthatja horizontunkat, és újra megtaníthat minket rácsodálkozni dolgokra, jelenségekre. Erre egy példa a madárvilágból: Hallottál már arról a madárról, melyet úgy hívnak, hogy pettyes lile? Ez egy galamb nagyságú madár és minden ősszel megállás nélkül Alaszkáról a Hawaii Szigetekre repül. Megállás nélkül teszi meg a 4500 km-es távolságot. Három napot és négy éjszakát repül. A mai napig megmagyarázhatatlan, honnét tudja ez a madár a célt, és miért nem tér el egy fokkal sem a helyes iránytól, aminek egyébként halálos következménye lenne számára. Az „üzemanyag", amit a repülés előtt eszik, csupán 70 gramm zsír. Itt olyan kérdések merülhetnek fel, mint: ki adta a pettyes lilének a belső parancsot erre az útra? Ki mutatja neki az utat a vaksötét éjszakában, a változó irányú szélben? Ekkor egy titkot érintünk meg, egy olyan titkot, mely a természetben sok esetben jelen van és megtapasztalható. Olyan titkot, amit az évszakok váltakozásában, a növények gyümölcshozásában, s ezek egymással való szoros összefüggésében mindenütt megfigyelhetünk a természetben. Minden mindennel összefügg. A természet valamennyi folyamata mögött értelem, titok rejtőzik.

Sokan ismernek közülünk olyan pillanatokat és a természettel való olyan találkozásokat, melyek tágítják horizontunkat, és megsejtetnek valamit Isten nagyságáról. Erre egy mély benyomást keltő példa a Biblia első könyvében maradt ránk.

Ábrahámot még 75 éves korában is új útra szólította az Úr. Isten megígérte, hogy egy nagy nemzetség ősapjává teszi. Ám múltak az évek, és egyetlen (saját) gyermeke sem született. Ábrahámnak (és idős feleségének, Sárának) már nem volt lehetséges természetes úton gyermeket nemzeni. Akkor Ábrahám elkezdett Isten ígéretében kételkedni: „Valóban meg tudsz engem – a 90 év feletti férfit és a változó koron már túl levő asszonyát – ajándékozni egy fiúval?" – így kérdezte Istent szemrehányóan, sátrában ülve. Aztán azt olvassuk: *„Isten kivezette őt a sátrából, és azt mondta neki: Nézz fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha meg tudod azokat számlálni... olyan nagyszámú utódod lesz"* (vö. Ter 15,5).

Isten kivezette Ábrahámot a sátrából, gondolkodásának, töprengéseinek és emberi kishitűségének szűkösségéből: „Nézz az égre és számláld meg a csillagok millióit. Nézd a Teremtés hatalmas dimenzióit. Nézz és bízzál az Univerzum mögött levő nagy titokban." Ábrahám felnézett és hitt. A hatalmas Teremtés realitásába vetett pillantás arra szólít fel minket, hogy nagyobb dimenziókban gondolkodjunk – és nemcsak a Teremtésről –, hanem magunkról is.

Blaise Pascal, a 17. század egyik francia természettudósa és filozófusa szerint: „A dolgok vége és kezdete visszabonthatatlanul rejtve maradnak egy fel nem kutatható titokban." Kezdet és a vég, az egész emberi létünk bele van szőve egy titokba. Tudjuk, hogy mint ember valójában kik vagyunk? Tudjuk, hogy honnan jövünk, és ki áll életünk titka mögött? Rejtőzik egyáltalán valaki a titok mögött? Sokan nem biztosak a válaszban, ma, amikor oly sok minden elérhető, egészen az emberi génekbe történő beavatkozásig.

Az a találkozás, mely az ismert angol fizikus, Newton (1643-1727) és barátja között zajlott le, univerzumunk teremtőjére szeretne nekünk utalni. Egy napon Newtont meglátogatta a barátja, aki hitetlen volt, és azt állította, hogy a világ véletlenül keletkezett. Meg akarta győzni Newtont arról, hogy nincs Isten. Newton nem válaszolt erre az állításra, amin a barátja nagyon csodálkozott. Amikor a barátja elment, Newton elkezdte Naprendszerünk modelljét fémből elkészíteni. Amikor készen lett, elhelyezte a modellt a szobájában.

Pár nappal később ismét jött a barátja, és ott találta a Naprendszer modelljét. Kezébe vette és megvizsgálta. Aztán azt mondta Newtonnak: „Jól megcsinálták, minden pontosan stimmel. Mondd csak, ki készítette ezt?" Newton azt mondta: „Senki, egyszer csak itt találtam." Mire a barátja azt mondta: „Ne viccelj velem! Mondd meg nekem, ki készítette ezt a modellt?" Erre azt válaszolta Newton: „Nem tudod elhinni, hogy egy ilyen játékszer anélkül keletkezett, hogy egy intelligens lény alkotta volna meg, és te azt akarod, hogy én elhiggyem, hogy a hatalmas bolygók és valamennyi csillag, ez az egész bámulatos gépezet magától keletkezett?" Erre a barátja csendben és elgondolkodva elment.

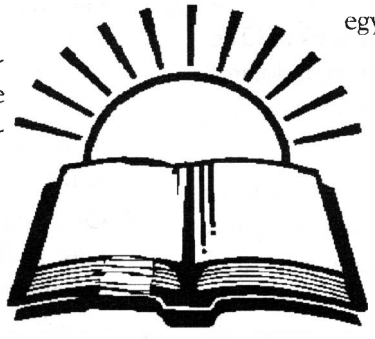
Leo Tanner

(Részlet Leo Tanner hamarosan megjelenő „Jöjj és lásd" című könyvéből.)

Néhány jótanács a Biblia olvasásához

A Biblia olvasása iránti vágy mérhetetlen áldás. És minden jel arra utal, hogy Isten ezt a kegyelmet számtalan embernek megadja napjainkban.

Az az óhaj, hogy olvassuk a Szentírást, elindít bennünket egy egész életre szóló kalandra. Hiszen a Biblia több mint egy könyv – egy egész könyvtárat foglal magába! Sőt még egy könyvtárnál is több: valójában Isten szava, az Úr személyes, önkinyilatkoztató üzenete a szeretetről és a megváltásról. Amikor mi a Bibliát imádságos lélekkel olvassuk, a Szentlélek erőteljesen jelenlévővé válik számunkra: *„Valóban az Isten szava eleven és hatásos, és élesebb minden kétélű kardnál"* (Zsid 4,12).

Éppen ezért elmélkedhetünk a Szentírásról életünk minden napján, felfedezve mindig valami újat Istenről, saját magunkról, az Istenhez való kapcsolatunkról és a felebarátainkról. A Biblia egyre több mindent tár föl előttünk, ahogyan mi fejlődünk és megérünk Jézus Krisztus hasonlatosságában. Sok dolog válik számunkra élményszerűvé, élvezetessé.

A Biblia olvasása nyilvánvalóan egy nagyon személyes cselekedet. Mégis a mások bölcsessége és az Egyház irányítása felbecsülhetetlenül értékes, mivel *„mi sokan vagyunk egy test Krisztusban; egyenként azonban egymásnak tagjai"* (Róm 12,5).

Íme, itt van néhány javaslat, amely segítheti Isten Igéjének az olvasását.

1. **Válassz ki egy szövegváltozatot, ami megfelelő a számodra.** A mi Bibliáink az eredeti héber és görög szövegek a fordításai és egy kicsit mindegyik különbözik a másiktól stílusban és szóhasználatban. A katolikus Bibliák több könyvet tartalmaznak, mint a protestáns Bibliák. Fontos, hogy olyan szöveget szerezzünk be, ami nemcsak világos és szabatos, hanem ami a mi személyiségünkre is hatással van. Nem kell, hogy egy nagy, drága, „családi" Bibliát vásároljunk. Fűzött kiadások is bőven találhatóak, és vehetünk erős, keménykötésű kiadást is olcsóbban.

2. **Olvasd naponta a Bibliát.** Miként mindennap biztosítjuk saját magunk számára az elegendő ételt, italt és alvást, úgy tervezzük meg mindennapi lelki táplálékainkat is. Ha csak alkalomszerűen merülsz bele a Szentírásba, valószínű, hogy az nem fogja feltárni lelki kincseit. Azonban, ha a jó és a rossz napokon egyaránt, rendszeresen olvasunk legalább 15 percet; vagy kitűzünk egy fejezetet egy napra, akkor tapasztalni fogjuk, hogy az Ige erőteljesen „élő és hatásos".

Úgy tűnik, segít, ha mindennap ugyanazt az órát fordítjuk a Biblia olvasására. Tűzzünk ki egy időpontot, amikor még szellemileg élénkek és nem fáradtak vagyunk. Ha túlságosan elfoglalt és túlhajszolt vagy, hogy Isten szavát olvasd, egyszerűen elemezd ki a napodat, és keress egy olyan kevésbé hasznos tevékenységet, amelyet elhagyhatsz.

3. **Kezdd az Újszövetséggel.** Sok ember megpróbálta a Bibliát „elejétől a végéig" olvasni (borítólaptól borítólapig), és soha nem jutottak túl a Teremtés könyvének hosszas genealógiáján. Sokkal okosabb az Újszövetséget elkezdeni. Ez valószínűleg jóval meghittebb és jelentőségteljesebb lesz számodra. Kézbe veheted úgy a könyveket, ahogyan azok az Újszövetségben előfordulnak, vagy közben váltogathatod, ahogyan azt a Lélek inspirálja. Ha egy előre megtervezett megközelítést szeretnél, akkor a könyveket ebben a sorrendben olvashatod:

Márk, Lukács, Apostolok Cselekedetei, Jakab, I. és II. levél a Tesszalonikiakhoz, a Galatákhoz, I. és II. levél a Korintusiakhoz, a Rómaiakhoz, Filemonhoz, Filippiekhez, Kolosszeiekhez, Efezusiakhoz, Péter I. levele, I. levél Timóteushoz, Titushoz, II. levél Timóteushoz, Júdás, Péter II. levele, Szent Pál levele a zsidókhoz, Máté evangéliuma, Szent János I., II. és III. levele, Szent János evangéliuma és a Jelenések könyve.

Eltekintve az első háromtól, ez a sorrend a könyvek megírásának a dátumán alapul.

Egyik módja annak, hogy az Ószövetséggel fokozatosan ismerkedjünk meg, az, hogy utána nézünk a hivatkozásoknak, miközben az Újszövetséget olvassuk. A jelzett verssorok mellett olvasd el az azt körülvevő szakaszt és fejezetet. Az ilyen keresztülkasul való olvasásból meglepő bepillantásokat tehetünk.

4. **Imádkozd a Bibliát.** Hűségesen olvasni a Bibliát azt jelenti: ötvözni a szavak figyelmes olvasásával. Mielőtt olvasnád, szedd össze a gondolataidat. Kérdd Istent, hogy szóljon hozzád a Biblián keresztül és adjon neked megértő értelmet és figyelmes, engedelmes szívet. Keresd a helyes értelmezés megtalálását és alkalmazását saját körülményeidhez.

   Olvass elmélkedve. „Rágd" meg a szavakat. Időről-időre tarts szünetet és figyelj arra, milyen ihletet (sugalmazást) ad neked a Lélek. Beszéld meg az Úrral az olvasottakat, különösen azokat a szakaszokat, melyek úgy tűnnek, hogy rád vonatkozóan íródtak.

   Amikor befejezted, köszönd meg Istennek az Ő kegyelmét. Vidd magaddal a legerősebb gondolatot, amit kaptál, és azzal frissítsd fel lelkedet a nap hátralévő részében.

5. **Használd a képzelőerődet.** Meg kell tanulnod, hogyan tudod képzeletedet az Úr világosságának lámpásává tenni. Helyezd el önmagadat abba a jelenetbe, ami le van írva a bibliai történetben. Képzeld el önmagadat, egyszer az egyik, majd a másik szereplő helyébe. Valamilyen módon ezek mindegyike meg fog jelenni benned, és képalkotásod gyakorta fog téged éleslátásra vezetni.

6. **Olvass, hogy találkozz Istennel.** A Szentírás olvasásának célja nem az, hogy végigolvasva, mint egy regényt, félretegyük és elfelejtsük. Az sem, hogy memorizáljuk a verseket, vagy a Biblia lényegtelen részeinek hangoztatójává váljunk. Figyelmünket Ábrahám és Mózes, Pál és Jézus életére összepontosítsuk úgy, hogy találkozhassunk Istennel és engedjük, hogy Ő átformáljon bennünket, ahogyan a bibliai szereplőkkel is tette. Isten vágyódik arra, hogy személyesen nekünk kinyilatkoztathassa Önmagát, szeretetét, tervét a megváltásunkról. Fontos, hogy olyan módon olvassuk a Bibliát, hogy ezáltal Isten eljuthasson hozzánk. Olvassuk tisztelettel, várva Istentől azt, hogy valamiképpen kinyilvánítja magát, Sámuel és Izsák nyíltszívű „Itt vagyok" magatartásával. Olvassuk hittel és engedelmeskedni kész akarattal.

7. **Ne félj attól, hogy megjelöld a Bibliádat.** Készíthetsz belőle egy kijegyzetelt munkanaplót. Tarts egy ceruzát kéznél. Húzd alá azokat a szakaszokat, amelyek hatással vannak rád. Az érthetetlen szakaszokhoz tegyél kérdőjelet; később ezekről megkérdezhetsz valakit. Sokan egy jegyzetfüzetbe írják be ötleteiket, melyek a Szentírás olvasása közben bukkannak fel, vagy összegzik egy-egy szakasz mondanivalóját. Egyesek különféle színes tollakat használnak, hogy a kulcsszavakat, vagy témákat nyomon kövessék. Az írás segít, hogy figyelmünket összpontosítsuk, és Isten szavának a hatását kiemeljük.

8. **Használd fel más emberek ismereteit és bölcsességét.** Anélkül, hogy a Biblia olvasását elhanyagolnád, használd fel a kommentárok, szótárak és háttér tanulmányok napjainkban megjelenő bőséges választékát. A liturgikus sajtó, egyebek között kiadott egy olcsó magyarázó sorozatot a Biblia minden könyvéről. A Bibliában nem minden magától értetődő. Gyakran szükséges tanulmányozni ezeket a magyarázatokat, hogy felfedezzük azt a jelentést, amit a bibliai szerző mondani szándékozott, ám ezeknek mindig csak ugródeszkaként kell szolgálnia a mi szövegértésünket. Mind az eszünkkel, mind a szívünkkel meg kell ragadnunk Isten üzenetét.

9. **Oszd meg bibliai tapasztalataidat.** Beszéld meg másokkal, házastársaddal, gyerekeiddel, barátaiddal, mit fedeztél fel Isten Szavában. Férj és feleség olvashat együtt egy rövid szakaszt, megoszthatják felbukkanó gondolataikat, azután spontán együtt imádkozhatnak. Néhány mondat a Szentírásból az egyes étkezések előtt felolvasva lehetőséget adhat a családnak, hogy együttesen növekedjenek Isten üzenetének a keresésében, és a személyesen nekik szóló gondolatok megtalálásában.

   Esetleg csatlakozhatsz egy Bibliát tanulmányozó közösséghez, ima vagy elmélkedő csoporthoz, ha az egyházközséged területén van ilyen. Ha nincs, talán indíthatsz egyet. Barátok mindenesetre rendszeresen találkozhatnak, hogy együtt beszélgessenek és imádkozzanak. Egyre több és több egyházmegyei felnőtt oktatási program kínál tanfolyamokat, munkacsoportokat és szemináriumokat a Bibliáról. (Találhatsz ilyet az interneten is.) Ne hagyj ki egyetlen kedvező lehetőséget sem, hogy ezáltal szélesítsd és mélyítsd tudásodat a Szentírásról, valamint erősítsd a Szentírás iránti szeretetet és törekedj annak személyes átélésére.

Jim Scully

Mit tanít a Biblia a jóságról és a szigorról?

— JÓZSEF TÖRTÉNETE (1Móz 42-45) —

Nevelésünk hétköznapjaiban két jellegzetes szélsőséget figyelhetünk meg:

Egyrészt sok szülő és nevelő a „megengedő nevelés" engedékeny irányzatát gyakorolja. Nincs arra bátorságuk, hogy követelményeket szabjanak, és hogy NEM-et is mondjanak. Egyszerűen szabad folyást engednek a dolgoknak. Sokszor a gyerekek írják elő a szüleiknek kívánságaikat. Ez elkezdődik a kisgyermekeknél, és a szabadidő eltöltésének formáját és tartalmát tekintve a serdülő fiatalóknál is megfigyelhető. A szülők úgy gondolják: „Majd csak lesz valahogy – mi is felnőttünk!" Vagy: „Nem volt helyes ez a dolog, de elmúlt. Borítsunk rá fátylat!" Sokszor hallani ilyen és hasonló mondatokat. Ez azonban meghátrálás a feladatok elől!

Másrészt gyakran találkozunk túlzottan szigorú és kemény szülőkkel és nevelőkkel. Elveik vannak – és azoknak minden körülmények között érvényesülniük kell. A gyermekek egyedi jellemvonását, a különböző mértékű lelki terhelhetőséget, a személyiség alakulását nem veszik figyelembe – nem is szólva arról, hogy Isten az embereket nagyon is személyesen és különbözőképpen vezeti. A törvény követel – a megbocsátást kevéssé gyakorolják. Sajnos, ez keresztény családokban is megfigyelhető. Mennyire más magatartást találunk József történetében! A rabszolgaság, a börtön és a szenvedés hosszú évei után újra találkozik testvéreivel. József felismeri őket – és ugyanakkor felismeri azt a feladatot is, amit Isten rábízott. Ez a legnagyobb mértékben nevelési feladat!

Józsefnél mit fedezhetünk fel?

1. József tudja, hogy mindenekelőtt testvéreinek megváltoztatásáról van szó.

   Eddigi természetük és viselkedésük, amit az akaratoskodás, a büszkeség és a kötekedő hajlam is meghatározott, nem maradhat tovább változatlan. Isten változást akar! József semmi esetre sem azokhoz tartozik, akik azt mondják: „Ők már csak ilyenek!" (Még rosszabb, ha valaki önmagáról mondja, magát mentegetve: „Én már csak ilyen vagyok!" és mellette azt gondolja: Ilyen is akarok maradni!) Nem! József tudja: Isten változást akar! Érzi, hogy ez kihívást jelent a számára – testvérei nevelőjévé és lelkigondozójává lenni. Nehéz feladat ez!

2. Ugyanakkor József tudja: a szükséges belátás és önismeret emberileg nem tanítható meg. Emberi keménység és szigor csak ronthat. Csak Isten Szelleme adhat felismerést és belátást. Figyeljük meg a történetben azt, hogy József bensőleg hogyan figyel Istenre, hogy meghallja, mit akar Isten, és hogy így felismerje, helyesek-e intézkedései – és ha hibázik, kész javítani!

   József két hibát követhetett volna el:

   A testvérek túl gyors átölelése. Minden korábbit figyelmen kívül hagyni, mondván:

   a. „Mindez már régen elmúlt – borítsunk rá fátylat! Hagyjuk békében a múltat!" Természetesen: a múltat békében szabad hagynunk, de csak ha már elrendeztük és megbocsátottuk azt. Különben elkerülhetetlenül utolér a múlt. A meg nem bocsátott bűn az élet terhe, amit le kell tenni. József nagyon jól tudja, hogy testvéreinek csak az az igazi segítség, ha tisztázzák a dolgokat. Ezért nem enged szabad folyást érzelmeinek.

   b. A testvérek kemény megbüntetése azon mottó szerint, hogy: „Most a kezemben vagytok – a helyzet éppen fordított, mint akkor!" Kézenfekvő itt a bosszú és a megtorlás gondolata.

3. József más úton jár: A szigorúság útját járja testvéreivel, ugyanakkor szíve bensőleg éber, nem kemény, hanem meghallgató. Ezt mutatja a 42. fejezet két versének egybevetése. A 7. versben olvas-

suk: *„Ő nem ismertette meg magát, és keményen beszélt velük."* A 24. versben pedig ezt olvassuk: *„Elfordult tőlük és sírt."* József tudta: csak a testvéreivel szembeni szigorú magatartás az út ahhoz, hogy elgondolkodásra, megtérésre és belátásra bírja őket. Ámde ezt a szigort nem szabad egyenlővé tenni vagy fölcserélni irgalmatlansággal vagy kőszívűséggel. Józsefnek fölöttébb jóságos és érző szíve van – ezt mutatja a 24. vers és az egész történet!

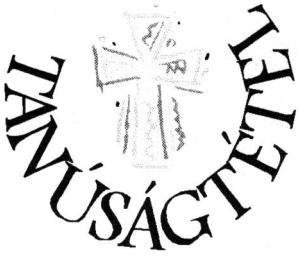
Így érthetők József egyes, részben nagyon szigorú intézkedései. De ugyanakkor javít is a módszerén. Miután először minden testvérét börtönbe vetette három napra, megváltoztatja elhatározását. Végül csak egynek kell ott maradnia. Az a három nap nem csupán a testvéreknek volt nagyon értékes, hanem Józsefnek is. Ezen a három napon bizonyára sokat állt Isten előtt és kérdezte Őt, hogy mi legyen most a következő lépés és a helyes utasítás. A későbbi eseményeknél hasonlóan viselkedik.

Látjuk, bizonyos szigor szükséges, még ha keménynek tűnik is. De ennek párosulnia kell a szívjósággal, az önmagát a másik helyzetébe beleképzelni tudással és megértéssel, valamint állandó Isten előtt állással, hogy Isten helyreigazíthasson bennünket. Ily módon láthatjuk meg azt, hogy mikor kell visszavonni egy intézkedést, illetve hogy az mikor veszti értelmét. Ez ma is érvényes, némely olyan intézkedést vagy büntetést illetően, amelyeket a nevelésben alkalmaznunk kell. Ezek mind csak korlátozott, időben is behatárolt hatással és érvényességgel bírnak. Mihelyt változás, megbánás és bűnbánat mutatkozik, újra kell gondolni a helyzetet Isten előtt.

Otto Schaude

Közösségünk története

— 10 éves a Vác-Deákvári Két Szent Szív Karizmatikus Közösség —

Hogyan is kezdődött?

A Szentlélek szemináriumot 1995-ben végeztem a Barátok temploma közösségében. Egy 1994-es nyári lelkigyakorlaton történt önátadás és a Szentlélek érdekes látogatása kapcsán volt egy mély lelki élményem.

Amikor az Oltáriszentség előtt térdeltünk és dicsőítettünk, olyan mélyen érintett meg a Szentlélek, hogy sírva fakadtam. Ekkor megkérdezte a lelkigyakorlatot tartó paptestvér tőlem, hogy: „Mit kérsz a Szentlélektől?" Mivel különleges kegyelmi állapotban voltam, azt feleltem: „Világi apostol akarok lenni!" Fogalmam sem volt arról, mit kérek. Erre ő és a többi testvér kézrátételükkel erővel hívták számomra a Szentlelket, a kért kegyelmekkel. Nem tudtam, mi történik velem, csak azt éreztem, hogy nagyon boldog lettem. Itt kezdődött részemről az igazi lelki élet. A szemináriumon a Lélek kiáradásakor is kérdezte csoportvezetőm: „Milyen lelki adományt kérsz?" Azt válaszoltam: „Rábízom az Úrra, hogy azt adja, amit Ő szeretne adni." Ezek után szolgáltam az Urat és testvéreimet. A Szentlélek többféle adománnyal is megáldott. Először azt kérte tőlem, hogy a Názáret közösségbe is járjak, hogy híd legyek a két közösség között az egységért. Tehát 4 éven keresztül két közösségnek is a tagja voltam.

1998-ban a nemrég elhunyt Vinkóné Marika (aki szorgalmazta a szeminárium elvégzését) a pesti Regionális Találkozóról egy videóanyaggal jött haza a váci Názáret Közösségbe. Amikor megnéztük a videót, én is ott voltam. Itt hallottam azt a felhívást, hogy a Szentlélek azt kéri: vigyük be a megújulást a plébániákra. Az én határozott válaszom ezután az volt: „Nem, én nem tudom." Másnap otthoni imádságban belülről hallottam a kérdést: „Miért nem?"

Válaszom: „Mert 8 hónapos állapotos vagyok és megyek szülni a harmadik gyermekemet, így hát más lesz állapotbeli kötelességem." A párbeszéd folytatódott: „Te csak kezdd el, a többit bízd rám. Adok melléd két segítőt, Édesapádat és az Öcsédet." Ők akkor már szintén szemináriumot végzettek voltak. A Názáret és Barátok közösségében is imádkoztak értem, és mindkét helyen az volt a válasz: „Az Úr akarja így."

Öcsém próbált rábeszélni, várjuk meg az új plébános atyát, de azt mondtam, sürget a Szentlélek. (Jó, hogy a belső hangra hallgattam, mert az indulásra két héttel

veszélyeztetett állapotban kerültem a kórházba.) 1998. május első szombatján megkerestük József atyát – akinek akkor lett volna az aranymiséje – a két segítőmmel. „Szeretnénk a templomban felnőttekkel imádkozni, dicsőíteni, engesztelni József atyáért is." Ő beleegyezett, így kezdődött. 1998. május 7-én volt az első nagy alkalom. Nagyon sokat imádkoztunk, hogy Keszthelyi püspök atya jó plébánost helyezzen hozzánk, aki engedi a megújulás imacsoportját működni. Hálát adunk a plébánosért, Gyuri atyáért, mert nélküle nem tudtunk volna így létezni. Akkortájt még nem igazán engedték működni a karizmatikus megújulást. „Fekete bárányként" kezeltek minket mindaddig, míg az 1998. évi Országos Karizmatikus Találkozóra II. János Pál pápa levelet nem küldött nekünk: „Ti vagytok a jövő misszionáriusai!"

2000 nyarán már Fülöp-kurzust tartottunk az izsáki testvérekkel és Zselepszki György atyával, sok-sok kegyelemmel.

Szentlélek-szemináriumunkat 2000-ben indítottuk püspöki áldással és engedéllyel. Lobmayer Imre atya is akkor végezte el a szemináriumot nálunk a többi testvérrel együtt, nagy alázatossággal.

A küldetési misére Izidor püspök atya volt felkérve, azonban betegsége miatt Kormos Miklós atyát küldte.

A második szemináriumot 2003-ban több házaspár is elvégezte, amelyen részt vett Nagy Attila piarista szerzetes is. Sok kegyelmet kaptunk. Az egyik házaspárnak sok éven keresztül nem lehetett gyereke, imádságunk után az anyuka megfogant, és szült egy szép kislányt. Azóta már két gyermekük van.

2005-ben tartottuk a harmadik szemináriumot. Szintén nem volt paphiány, mert négy piarista novícius és Palotás Tibor atya is elvégezte több testvérrel együtt.

2006-ban mi tartottunk Északi Regionális Karizmatikus Találkozót 300 fős létszámmal, Katona István atya tanításával. Ezt a napot a Mária Rádió élőben közvetítette. A „Szentlélek erőt ad a győzelemhez" – ez volt a téma. Majd Kemenes Gábor atya tartott szentségimádást. Több gyógyulás és szabadulás történt ezen az alkalmon. Sokan jeleztek vissza, még azok is, akikért távolból imádkoztunk.

2007-ben volt a negyedik szemináriumunk. Sok önátadással és még több kegyelemmel. Ezt papként Fejérdy Áron atya végezte sok fiatallal együtt. Ezek a szemináriumok különleges kegyelmek voltak a Szentlélektől, mert mindegyiken pap is részt vett civilekkel együtt – mivel mindannyiunknak szükségünk van a megújulásra. A vezetésben Katona István atyának, lelkiatyáimnak és természetesen a plébános atyának próbáltam mindig engedelmeskedni.

Közösségünk lelki elkötelezettségei:

1. A karizmatikus megújulás segítése;
2. Cenákulum tartása 2 hetente;
3. Béke Királynő Szövetség tagjai felé szolgálat;
4. Szeretetláng kiáradásáért imádkozás;
5. Igaz Élet Istenben üzenetek élése és terjesztése;
6. Nagyfalui engesztelési, imaszolgálat.

2001-ben 24 órás imahadjáratba kapcsolódtunk bele, hogy a Húsvét dátuma közös legyen az ortodox keresztényekkel. Ezután a közösségbe megjöttek a rendkívüli adományok az Egyház szolgálatára.

Célunk:

1. A deákvári plébánia megújulása;
2. A közösségek egysége.

Most főleg az ökumenikus közösségek felé küld a Szentlélek.

Több testvérünk hitoktató, karitászban dolgozik, kórházi lelki szolgálatos, dicsőítő zenekaros, imaközösségek vezetői. Börtön pasztorációban is résztvettünk. Különböző tanúságtételekben vettünk részt háttér imával, testvéreket próbáltunk fölkarolni, kórházból kihozni. Azóta van, aki közülük bérmálkozott, van, aki felnőttként elsőáldozott. Tehát sokat szolgálunk.

Fő feladatunk a második szombati evangelizáció, most már a többi csoportvezetővel együtt.

Nyár óta próbálok háttérbe vonulni, mert öt gyermekem van, és ezt kérte a Szentlélek. Most már csak főbb szervezéseken kéri a tevékenységemet. Azóta megalakult a TIM vezető csoport, így könnyebb lesz a vezetés. A védelmünk a Két Szent Szív ima és a Szeretetláng rózsafüzér. Mindig a Szűzanyával együtt munkálkodunk, védőszentünkkel Mindszenty bíborossal és a szent angyalok segítségével. Júniustól keddenként este 19.30-tól találkozunk a hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk. Közösségi életünkről még felkértem néhány testvért, hogy tegyenek tanúságot, ezeket olvashatják a következőkben

Berczeli Jánosné, Ilona

Közösségünk tanúságtételei

Mi a Szentlélek Szemináriumon 2003-ban vettünk részt. A Szentlélek kiáradása olyan örömmel töltött el, amilyet azelőtt sohasem éreztünk! Hogy ez a tűz ki ne aludjon, Ilike ajánlására kerültünk a Deákvári Két Szent Szív Közösségbe, melyről előtte nem is tudtunk, vagy a hirdetések teljesen elkerülték figyelmünket, pedig mi is rendszeresen járunk szentmisére.

Mivel nagyon elfoglaltak vagyunk, időhiányra, fáradságra hivatkozva vonakodtunk, de a Szentlélek tüze és ereje lángra lobbantotta szívünket, lelkünket és megnyitotta szemünk világát. A Közösségben olyan erőre találtunk, amely megerősít hitünkben és nem hagy eltávolodni a Jóistentől. Keddenként az Oltáriszentség jelenléte mindig felüdít fáradtságunkból. Kézen fogva imádkozunk az elhunytakért, a szenvedő betegekért, rózsafüzért mondunk, dicsőítünk, Szűz Máriához fohászkodunk, és az imák után felüdülve, vidáman távozunk. Szeretettel ajánljuk mindenkinek, akik az Úr közelében akarnak élni.

Ujszegi házaspár

2001-ben végeztem el a Szentlélek szemináriumot, majd kicsit késve, de elkezdtem a deákvári karizmatikus közösségbe járni. 2004-ben elvégeztem egy dicsőítő (Ászáf) kurzust a Győr-Ménfőcsanaki lelkigyakorlatos házban. Az évek alatt eljutottam háromszor Medjugorjébe, illetve egyszer-egyszer Lourdes-ba és Krakkóba is. Nem véletlenül mondják az atyák, hogy tartozzunk valamilyen közösségbe, hisz annak megtartó ereje van. Ha kell, imádkoznak érted és segítenek abban, hogy ne kallódj el a világban. Én 2005-ben egy magán jellegű ügy miatt teljesen ki akartam lépni deákvárról. Utólag kiderült, a gonosz játszadozott velem. Végül is maradtam, és innen indult el igazán a lelki életem. Napi templomba járó lettem, dicsőítésvezető a közösségben, megalakítottuk ifjúsági zenekarunkat, stb. Lényeg, hogy elindult, amire hívott minket az Úr, hogy teremjünk gyümölcsöt, hirdessük az evangéliumot. Én is igyekszem a kapott karizmáimat használni és segíteni embertársaimon. Te is nem véletlenül élsz, nem mindig könnyű, de Jézusnak sem volt az. Nézz be hozzánk, ha úgy érzed, hogy a Szentlélek segítségével segíteni akarsz Jézusnak és embertársaidnak.

Kukel István (Iván)

Ismerőseim biztatására elkezdtem, és be is fejeztem a Szentlélek-szemináriumot. Kilenc héten át – szombatonként – értékes előadásokat hallgathattam meg, s beszélgethettem a hallottakról kiscsoportos foglalkozásokon.

Ezek a rendszeres „eszmecserék" nagyon hiányoztak volna, de a csoportvezetőm, Ujszegi János javasolta, hogy a szeminárium folytatásaként lehetőség van a karizmatikus imacsoportban foglalkozni a megújított hitélettel.

Szükségesnek éreztem az elkezdett út folytatását, a lelki gondozást. Virágos kertünk is csak akkor szép, ha állandóan ápoljuk. Az elhanyagolt kert sem mutat jól, mert a gaz elnyomja a kikelt magokat. A szívünkbe elvetett „magocska" is csak akkor hoz termést, ha jó talajba hullva, állandóan gondozva van. A karizmatikus imacsoportban erre van lehetőség. Az imádság mellett kötetlen beszélgetések is vannak: élménybeszámolók (például egy-egy zarándok út után). Sort kerítünk – 1 hónapban egyszer – a csoportban lévők névnapjának megünneplésére is (süteménnyel, üdítővel). Liebhardt László vezetésével folyamatosan képezzük magunkat, különféle szakirodalmak segítségével. Ez nemcsak a hitünk elmélyülését, de emberi tulajdonságaink, jellemünk formálását is segíti.

Jézus monda: ha a nevemben ketten vagy hárman összejöttök, én ott vagyok köztetek. S akkor Pál apostollal már bátran mondhatjuk: ha Isten velünk, ki ellenünk? Bíztatok tehát mindenkit, jöjjön és ápolgassa lelkének kertjét. Hogy ha majd eljön a számonkérés ideje, ne kelljen szégyenkeznie, búslakodnia a kiégett, üres, elgazosodott (bűnökkel terhelt) „kert" miatt.

Magdi

A deákvári karizmatikus közösséggel akkor kezdődött a kapcsolatom, amikor 2000 őszén részt vettem az ott tartott Szentlélek-szemináriumon. A szeminárium alatt sokat jelentettek nekem Csáki Tibor atya és a csoportvezetők tanúságtételei. Egyre jobban vágyódtam a Szentlélekben való újjászületésre. A végén megtapasztalhattam a személyes Pünkösdöt, a Szentlélek ajándékainak érezhető növekedését.

A szeminárium végeztével kezdtem járni a közösség hetenkénti összejöveteleire. Éreztem, hogy összeköt bennünket a közös hit és a szeretet.

A közösség tagjainak bíztatására vettem részt jó néhány ménfőcsanaki kurzuson, amelyeket a Szent András Evangelizációs Iskola és a Szent Ignác Iskola szervez. Ezeken nagyon sokat tanultam, és a hitem is elmélyült. Az általam vezetett iskolai diák-lelkigyakorlatokon ezekből a kurzusokból is tovább adok sok mindent.

A közösség később is szervezett Szentlélek szemináriumokat. Ezekben már a vezetők között lehettem.

Az utóbbi években megnövekedett feladataim miatt csak nagyon ritkán megyek el az összejövetelekre, mégis érzem, hogy a közösség magáénak tekint.

Nagyon fontos számomra, hogy ha lelkigyakorlatot vezetek, vagy egy nehezebb lelki beszélgetést folytatok, mindig számíthatok a közösség tagjainak háttérimáira.

Lobmayer Imre piarista

Himnusz Krisztushoz, a Királyhoz

Jézus Krisztus,
Istenem, ki vagy Te nekem?

Szépség teljessége,
Napsugár ragyogása,
Gyermekszemek tiszta kacagása,
Örömök zuhatagos áradata,
Simogató jóság vigasztalása,
Atyai kéz oltalmazó biztonsága,
Virágok bársonyos szépsége,
Baráti tekintet biztatása,
Szerelmes szív forrósága,
A Jelenések könyvének káprázatos fénye,
Aki előtt fehér ruhába öltözött szentek és
Angyalok seregeinek ujjongó éneke hallik.

Királyok királya,
Minden hatalom hatalmassága,
Akiben nincs idő és távolság,
Karodat kinyújtod fényévek homályába,
És akaratod egyetlen villanásával
Csillagok milliárdjait teremted.

Évmilliók jönnek és mennek,
Mindez egyetlen pillanat neked...
Örök jelen...
Örökkévaló Istenem.

Csillagködök sokaságát kormányozod,
Mégsem fáradsz el soha.
A világ nagyképű hatalmai acsarkodnak,
De Te a félelmet nem ismered.
Elszórod villámaidat,
és a föld beléremeg.
Egy pillanat alatt
semmivé lesznek ellenségeid.

Krisztus király,
Jóságos és irgalmas Istenem....

Dadogva mondom ki nevedet...
Érzem porszem-létem semmiségét.
Leborulok szentséged tündöklő ragyogása,
hatalmad végtelen nagysága előtt.

Dicsőítlek, Krisztus Király,
Ki megengedted,
hogy szóljak Hozzád.
Felbátorítottál,
hogy megosszam veled életem.

Áldott légy Uram, mert nem fordultál el tőlem,
amikor vakon bukdácsoltam.
Áldott légy, Uram,
mert nem húzódtál el tőlem,
amikor szennyes ruhában
hozzád közeledtem.
Áldott légy, Uram,
mert nem hagytál el,
amikor szavadra süket voltam.

Dicsőítelek Uram,
Mert hívó szavaddal meghívtál,
Hogy hozzád menjek,
És neked adjam életemet.

Áldott légy azért a nagy reményért,
Hogy egyszer véget ér
földi vándorlásom útja,
És örökre együtt lehetek
Veled:
Öröm, Béke, Igazság,
A Szentlélekben.

Dicsőség Neked, Krisztus Király,
Dicsőség Neked Istenem, mindenem.
Ámen!

(Katona István)

KALANDOS UTAKON

III/2. rész

TANÚSÁGTÉTEL

Mohón szívtam magamba az új közeg templomi illatát. Új életem első napjaiban mindenkinek lelkesen meséltem, hogy mi történt velem. Számomra ez természetes volt, hiszen kézzel fogható, valóságos tapasztalataim voltak.

Szüleimnek is bizonyságot tettem hitemről. Emlékszem, a konyhában ültem. Egyik kezemben az Újszövetség, a másikkal hevesen gesztikuláltam. A túlvilági életről és a szeretetről prédikáltam nekik. Anyám könnyes szemmel hallgatta. Apám szentségelt. Az volt az érzésem, jobban örülne inkább a kábítószernek, mint az általa gyűlölt vallásnak. Azt is elmondtam nekik, hogy mától kezdve csak ennek akarok élni, más nem is érdekel. Persze a fényképész szakma tanulását nem fogom megszakítani, hiszen nagyon szerettem. Ennek ellenére egy izgalmas gondolat furakodott be tudatomba. Mi lenne, ha szó szerint csak ennek élnék, ez lenne a hivatásom?

A katolikus vallás hittételeiben teljesen járatlan voltam. Elkezdtem misékre járni. Valahogy ösztönösen megérezhettem, hogy mi a lényeg, mert feltámadt bennem a vágy az áldozásra. Már az első budapesti alkalommal kimentem és magamhoz vettem az Eukarisztiát. Nem tudtam, hogy nem szabad. Még nem voltam elsőáldozó, csak meg voltam keresztelve. Ekkor voltam 23 éves. Az áldozás számomra annyira intim dolognak tűnt, hogy szégyelltem mások előtt. Ezért inkább Budapestre jártam fel a Felszabadulás téri misékre. Ott nem ismert senki. Fizikai megtapasztalásaim voltak. A valóságos jelenlét számomra nem volt kérdés. Néhány katolikusnak viszont az.

Egyik fényképész osztálytársamnak – akiről tudtam, hogy katolikus – lelkesen elmeséltem legújabb élményeimet. Furcsa szemekkel nézett rám. Azt mondta, elvisz az ő lelkivezetőjéhez. Magamban kuncogtam. Meg akarnak mutatni egy papnak, hogy mi bajom van. Elutaztunk Nagytéténybe. Akkoriban minden kalandot bevállaltam. Hiszen új korszak kezdődött. Idősödő plébános bácsihoz csengettünk be. Rövid bemutatkozás után négyszemközt maradtunk. Elmondtam mindent. A múltamat, szenvedéseimet, megvilágosodásomat, pünkösdi karizmatikus átéléseimet, az angyalok nyelvét, bár akkor még nem kaptam meg ezt a csodálatos ajándékot. Hosszú csend következett. Aztán könnyes szemmel megfogta a kezemet, és azt mondta: „Fiam, én elhiszem mindazt, ami történt veled." Lényegében az én tanúságtételem megerősítette őt hitében és papi hivatásában. Barátok lettünk. Többször is meglátogattam. Megajándékoztam néhány bekeretezett fotómmal. Nagy szakértelemmel kielemezte a képek mondanivalóját. Azt mondta, ezek a képek sokat elárulnak rólam. Végre valaki megértette a művészetemet!

Egyik alkalommal hozzám fordult és jelentőségteljesen így szólt: „Fiam, én azt mondom neked, hogy csinálhatsz bármit, de ha nem engedelmeskedsz az Úristen hívásának, akkor boldogtalan leszel. Elszalasztasz egy csodálatos lehetőséget. Ezért szépen gyónjál és áldozzál meg, utána pedig csomagolj össze és menj a szemináriumba!" A lélegzetem is elállt. A legtitkosabb vágyaim lettek megfogalmazva Isten szolgája által. Szédülten ültem fel a vonatra. Isten azt akarja, hogy pap legyek és csak Őt szolgáljam! Beleborzongtam. A lemondás gondolata nem is foglalkoztatott. Ha Isten hív, akkor menni kell! Kiválasztottnak éreztem magam. Ez olyan elhívás, amit nem mindenki kap meg. Teljesen más szemszögből láttam magamat. A feladat nagysága azonban kétségekkel töltött el.

Újdonsült barátnőmmel nekivágtunk a világnak. A budapesti közösségek után megismertem a nagymarosi találkozókat is. Rádöbbentem, hogy az ország számos pontján vannak hasonló összejövetelek, mert a fiatalok és általában az emberek szomjaznak Isten valóságára. Egy új világ nyílt ki előttem. A szabadosság után, az igazi szabadság érzése mámorító volt. Legtöbbször gyalog és autóstoppal közlekedtem. A természet szeretete egy új momentum volt az életemben. A Magas-Tátra csúcsai lenyűgöztek. Középiskolás koromban jártam ott először. Most újra felfedeztem. Volt, hogy egyedül vágtam neki a kalandos utazásnak. Májusban már a hatalmas hegy lábánál sátoroztam. Akkor még kevés turista volt. A csend és a magaslati levegő misztikus magaslatokba repített.

Egyszer, a csúcs előtt néhány száz méterrel leültem pihenni. A látvány döbbenetes volt. Kétezer méter fölött voltam. Néztem a tájat. Felemeltem a kezemet és hirtelen ráeszméltem, hogy az én testem és a fizikai világ, ugyanabból az anyagból van. Fák, virágok, növények állatok, hegyek, felhők, mind egyek vagyunk. Isten teremtményei. Az Egység érzete extatikus élmény

volt. Elkezdtem sírni. Tér és idő megszűnt körülöttem. Nem tudom meddig voltam ebben az állapotban. Felkeltem és elindultam a csúcs felé. Egy hegymászó elégedettségével értem fel. A felhők a lábaim alatt úsztak. Kedvem lett volna rájuk lépni, ahogy Jézus tette a tenger hullámaival. Ki tudja, lehet, hogy abban az állapotomban sikerült is volna...

Aztán visszahuppantam a földre. Folytatódtak az unalmasnak tűnő hétköznapok. Azonban én nem unatkoztam! Mindenkinek meséltem a megtapasztalásaimat. Korábbi barátaim csodabogárnak tartottak. Nem zavart, mert új ismerőseimmel „testvérnek" hívtuk egymást. Kritikus szemek vettek körül. Ha kereszténynek vallod magad, akkor górcső alatt vagy. Sok kritikát kaptam. Érthetetlen volt az emberek szemében ez a hirtelen váltás. Én viszont boldog voltam. Végre megtaláltam az életem értelmét. Megnyugodtam. Lépésről, lépésre haladtam előre. Reggelente én nyitottam az üzletet és előtte misére mentem. Azok a napok áldottak voltak. Minden sikerült. Csodákat éltem át. Ám az alkoholról, cigarettáról, káromkodásról való leszokás nem ment zökkenőmentesen. Azt hittem, hogy pusztán akaraterőből sikerülni fog. Rájöttem, hogy nem. Isten segítségét kértem. Egyik napról a másikra megszabadultam ezektől a gyötrő megkötözöttségektől.

Anyai nagyszüleim örömmel fogadták megváltozásom hírét. Ők katolikusok voltak és könnyes szemmel hallgatták történeteimet. Ám apám szülei nem voltak ilyen lelkesek. Nem lepleztem az érzéseimet, ezért sokszor korholtak nézeteim miatt. „Ne legyél te irgalmas szamaritánus! Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen!" - mondogatták gyakran. Szíven találtak ezek a mondatok, hiszen pont akkoriban olvastam az irgalmas szamaritánusról szóló történetet, amelynek végén Jézus így szól: „Menj, és cselekedj te is így!" Én azt hittem ez nekem szól és szó szerint vettem.

Ezek a találkozások mindig gyengítették a hitemet. A makacsságomnak köszönhettem, hogy kitartottam. Azt hittem, a megtérésem hírére az egész családom tapsikolni fog. Nem így történt. Heves indulatokat váltottam ki némelyekből.

Új barátaim, testvéreim között otthon éreztem magam. A budapesti közösségben egyre jobban megtapasztaltam a spontán ima jelentőségét. Nem kellett verseket szavalnom Istennek, hiszen Ő az én Mennyi Atyám volt, és hallotta, amit mondtam! Csak az a nyelveken szólás ne lett volna. Engem taszított. Úgy éreztem, hogy halandzsa az egész. Nem a Lélektől jön. Pedig az Újszövetségben azt olvastam, hogy tényleg létezik ilyen. Kétségek között vergődtem.

Barátnőm bemutatott a szüleinek. Elutaztunk vidékre és náluk voltunk egész nap. Jó benyomást kelthettem, hiszen akkoriban jézusi külsőm volt: hosszú haj, sovány arc, huszonéves szakáll. Ők hithű katolikusok voltak. Nagyon adtak a külsőségekre. Apukája körzeti orvos volt. Jókedvűen viccelődött velünk: „Gyerekek, én nem bánom, de azért vigyázzatok!" Értettük a tréfát és amennyire tőlünk telt, be is tartottuk az atyai intelmeket...

Egyre gyakrabban látogattam meg fehérvári albérletében. Együtt imádkoztunk, de a fizikai közelséget nehezen tudtuk a helyes mederben tartani. Minden botlásunk után megegyeztünk, hogy Isten az első az életünkben. Imaéletem kivirágzott. Úgy éreztem, minden kérésem meghallgatásra talál. Egy kisgyermek egyszerűségével fordultam mindig Mennyei Atyám felé. A „Riportszolgálat" egyik morbid szolgáltatása volt a temetéseken való fényképezés. Természetesen rám testálták ezt a feladatot. Hosszú hónapokig jártam a temetőket és egy idő után ugyanolyan divat lett a temetési fotózás, mint az esküvői, vagy bármely családi rendezvényeken való részvétel.

Egyik alkalommal a „Családi Ünnepeket Szervező Iroda" fiatal munkatársával kerültem szóváltásba. A hullaház szomszédságában üldögéltünk egy szobában és a torinói halotti lepelről beszélgettünk. Állítása szerint ő olvasta már a könyvet, de nagy badarságnak tartotta az egészet. Szégyenlősen megvallottam Jézus Krisztusban való hitemet. Gúnyos mosolyt követően kivonultunk a soron következő temetésre. Amikor haza ballagtam, letérdeltem a szobámban.

Akkoriban így imádkoztam. Gyermeki módon kértem Istent, hogy vezesse hitre ezt a kételkedő fiatalembert. Amikor felálltam a térdeimről, befejezettnek tekintettem az ügyet. Egy furcsa bizonyosság született meg a szívemben. Akkor még nem is sejthettem, hogy mi lesz a történet folytatása.

Barátnőm javaslatára elindultunk egy hétvégi lelkigyakorlatra. Hajóson volt a találkozó és elhatároztuk, hogy autóstoppal megyünk. Kisétáltunk a város határába. Az első autó megállt. Kérdésünkre közölte, hogy először Kalocsára utazik. Nem hittünk a fülünknek, hiszen Hajós, Kalocsa mellett van néhány kilométerrel. Összekacsintottunk. Isten gondviselésének fogtuk fel a történteket. A sofőrt egész úton bombáztuk karizmatikus élményeinkkel. Ennek hatására ő is megnyílt és mesélni kezdte vallásos élményeit. A nyolcvanas évek derekán ez még vakmerő dolognak tűnt a felnőttek szemében, de mi még mindig gyereknek éreztük magunkat. Nem volt veszélyérzetünk.

Hajóson olyan sokan voltak, hogy nekünk már nem maradt szállás. Mivel megtudták, hogy nem férj és feleség vagyunk, szétválasztottak minket. Elkezdtük járni a családi házakat. Befordultunk egy udvarba. Amikor a belső szobába vezettek, földbe gyökerezett a lábam. Barna csuhás szerzeteseket pillantottam meg, akik éppen lefekvéshez készülődtek. Hálózsákomat kitekertem a padlóra és félénken belebújtam. Egymás mellett feküdtünk a földön és az éjszaka egy részét átbeszélgettük. A fejem fölül eltűnt a plafon. Megnyílt az Ég. Reggelre ébredve nem volt kérdés számomra, hogy ferences szerzetes leszek. Úgy éreztem, hogy egész életemben ezt kerestem, és most a Gondviselés egy éjszakára összehozott ezekkel az áldott testvérekkel. Külön érdekesség, hogy az a szerzetes, aki mellettem feküdt, néhány év múlva a rend elöljárója lett. Pedig ő is később kapta hivatását, pont úgy, mint én. Ez az új élmény valahogy megrontotta friss kapcsolatomat a barátnőmmel. Feszültségekkel terhelten indultunk haza vasárnap délután. Nem is volt áldás az utunkon.

Somogyi Tamás

— FOLYTATJUK. —

A langyosságról

II/2. rész

Hogy ezt a lelki lanyhaságot, langyosságot észrevegyük, ahhoz ismernünk kell a langyosság tüneteit. Ezek a következők:

1. Az első jel, hogy **könnyen és szívesen elhagyjuk a lelki élet gyakorlatait** (az imákat, elmélkedéseket, a rózsafüzért, az irgalmasság cselekedeteit). Ez éppen a buzgóság ellentéte. Akármi akadály kapóra jön, hogy elhagyjuk, amit elhatároztunk. Természetesen lehet olyan ok, ami miatt el lehet, sőt el kell hagyni gyakorlatainkat (például, ha a szeretet úgy kívánja, vagy ha betegség miatt ártalmas lenne a megerőltetés.) Nagy Szent Gertrúd például egyszer, amikor beteg volt, úgy érezte, nem tudja elmondani a különben kötelező zsolozsmát. Ekkor az Úr megjelent neki és azt mondta: „Ezért külön jutalmat kapsz majd a mennyben, hogy beláttad gyengeségedet." Nyilván őnála buzgóságában a fordított hiba állt fenn, hogy semmi áron nem akarta elhagyni imáit. De vizsgáljuk meg, hogy ez nálunk ritkán fordul-e elő és nem szívesen tesszük-e, vagy nagyon is könnyen, gyakran, és szinte örömmel, hogy van okunk kibújni a kötelezettség alól.

   (Persze létezik ennek a fordítottja is, hogy valaki szinte görcsösen ragaszkodik minden előírt vagy elhatározott külső jámborsági gyakorlathoz, és megbotránkozik, ha azt látja, hogy más nem így tesz. Ez még rosszabb, mint a langyosság! Egyáltalán, ha valaki csak a külső, látható gyakorlatokkal törődik és nagyon meg van magával elégedve, mert mindent teljesít, ugyanakkor szeretetlen, türelmetlen a környezetével, vagy bizonyos dolgokhoz nagyon is, szinte görcsösen ragaszkodik – vagy érzékenykedik, mindenért megsértődik –, ezek jelei az önzésnek, a túl nagyra dagadt Én-nek, ami szinte elháríthatatlan akadálya az előrehaladásnak.)

2. Megerősítheti a fenti tünetet, **ha akkor is, amikor elvégezzük vallási gyakorlatainkat, azt hanyagul, unottan, szétszórtan vagy sietve végezzük, hogy minél előbb túl legyünk rajta**. Inkább arra ügyelünk, hogy mit teszünk, mint arra, hogy hogyan. Így imáink már kis bűnökkel terhelve jutnak a mennybe. Angyalunk kelletlenül, mintegy elfordulva, orrát befogva viszi föl Isten elé.

3. **A lélek nem érzi jól magát Istennel**. Tudja, hogy valami nincs rendben, de nem tudja pontosan, hogy mi. Gyónásainak eredménytelensége ugyan bosszantja, de nem tudja, hogyan változtasson rajta. Valami mindig elmondatlan marad. Valamit nem mondott ki világosan, hanem szépítgetve, „nem nevezte nevén a gyermeket". Igyekezett minden mentő körülményt felsorolni, nehogy rossz véleménye legyen róla a papnak. Mindez kínozza lel-

kiismeretét, de radikális elhatározásokat nem hoz önmaga ellen. Mások esetleg már látják, mi a baj, de ő mindig másokban keresi a hibát, vagy a körülményekben, vagy saját nehéz múltjában. Ha ez az érzés – hogy valami nincs rendben – nem indít arra, hogy kikutassuk mi az, felfedjük a gyónásban, megbüntessük magunkat érte és újrakezdjünk, akkor ez a langyosság jele.

4. **Nem indítunk föl semmilyen szándékot, intenciót, csak úgy gondolat nélkül, szokásból teszünk mindent.**
5. **Hanyagság az erényekre való törekvésben.** Nincs különös szándékunk valamilyen hibánk megjavítására, vagy valamilyen erény gyakorlására.
6. **A kis dolgok elhanyagolása, megvetése.** Elhanyagoljuk a napi alkalmakat, mert nem ismerjük föl, hogy ezek mennyire hasznosak a lelki előrehaladásban és mennyire megdicsőítik Istent. (Például Nagy Szent Teréz írja, hogy mint elöljáró, nem szégyellte a fiatalabbakat megkérdezni, ha valamiről nem tudta, hogy hogyan van a zsolozsmában. És hozzáteszi, hogy ez milyen nagy előrehaladást hozott számára a lelki életben – mert legyőzte gőgjét és szégyenérzetét, hogy nem tudja.)
7. **Az ember szívesen emlékezetébe idézi azokat a jótetteket, amiket korábban végzett és nem kutatja, hogy milyen jótetteket mulasztott el.** Vagyis elnyugszik a régi babérjain és nem azt nézi, „ami előtte van", mint Szent Pál (Fil 3,13). Idetartozik az is, ha az ember szívesen hasonlítgatja össze magát azokkal, akik nála hátrább vannak a lelki-életben, ahelyett, hogy a szentek tetteihez mérné a sajátjait. Így persze kellemesebb öntetszelgésünknek és annak a vágyunknak, hogy könnyebb legyen az Istennek szentelt élet.

Ez a langyosság megfertőzhet egész kolostorokat. Ilyenkor szívesen hasonlítgatják össze életüket a világiak életével, vagy a rend dicső múltján merengenek, ahelyett, hogy fölizzítanák a szeretet tüzét és mind jobban akarnának csinálni mindent. Szívesen fölsorolgatja az ember az áldozatokat, amiket hozott, és sütkérezik saját nagyszerűségének tudatában.

Miért olyan nagyon veszélyes ez a langyosság, miért utálja ezt az Úr annyira? Mert önmagával elégedett az ilyen lélek. Földi dolgokat Isten fölé helyez, közben pedig Isten barátjának képzeli magát. Így elköveti a képmutatás bűnét, mint a farizeusok, vagy ami még veszélyesebb: önmagát csapja be. Az Istennel való egyesülést „leértékelt áron" akarja megvásárolni. Istent magát is olcsó árúnak tekinti. Ezzel megsérti Isten méltóságát, elárulja Őt és még csak 30 ezüstpénzt sem kér érte. Közömbösségével visszaél a kapott kegyelmekkel. Jobb lenne mennydörgéssel és villámokkal játszania, mint Isten irgalmával!

De nézzük végre, hogy mit lehet ez ellen tenni, hiszen számunkra ez a legfontosabb! Már az is nagy lépés és nagy kegyelem, ha fölismerjük, hogy langyosak vagyunk. De itt nem állhatunk meg.

Természetesen küzdenünk kell minden tünet ellen, amit megtalálunk magunkban. Ez azonban még csak tüneti kezelés. Olyan, mintha az orvos nem a betegséget gyógyítaná, hanem csak annak tüneteit. Persze fog fájdalomcsillapítót is adni, vagy hintőport a viszketés ellen, de ez még nem gyógyítás.

Tehát fontos, hogy szárazság esetén is hűségesen elvégezzük imáinkat, hogy küzdjünk mindennapi kis hibáink ellen.

Azonban a gyökeres gyógyítás azt kívánja, hogy újraéledjen bennünk a szeretet izzása, hogy visszatérjünk első szeretetünkhöz. Mit tehetünk ennek érdekében?

1. Mivel a szeretet isteni erény, azaz fölülről kapjuk ezt a kegyelmet, azért az első és legfontosabb, hogy **állandóan kérjük**.
2. De ahhoz, hogy Isten megadhassa, illetve, hogy be tudjuk fogadni a kegyelmet, el kell hárítanunk a bennünk lévő akadályokat: **Istent kell életünk középpontjába helyeznünk**, nemcsak szavakkal, hanem minden tettünkkel is.
3. **Elevenné kell tennünk hitünket**, szeretetünket, odaadásunkat naponta elmélkedéssel.
4. **Szeretnünk kell a csendet, a hallgatást**. Figyelnünk kell rá, hogy fölöslegesen ne beszéljünk, hanem ehelyett Istennél legyenek gondolataink.
5. **Legyen az első gondolatunk Istené**. Amint fölébredünk, még az ágyban, izzítsuk föl magunkban az Isten iránti szeretetet és odaadást. Indítsuk fel a szándékot, hogy egész nap mindent az Ő dicsőségére, az Ő akarata szerint és szeretetből akarunk véghezvinni. Ez még nem a reggeli ima, azt tiszteletből felöltözve, térdelve végezzük. De nagyon fontos ez a „zsenge áldozat". Isten az Ószövetségben mindenből az elsőt, a primőrt, a legértékesebbet akarta. Adjuk hát Neki gondolataink zsengéjét. Ennek azonban az a lélektani feltétele, hogy este is imával aludjunk el. Akkor magától is „Istenhez ébredünk", ahogy a vasárnapi Reggeli Dicséret első antifónája mondja. (Általában az ember ugyanazzal ébred, amivel elaludt. Ha gondjaival foglalkozott este, akkor azzal is ébred reggel. De adjuk át ezeket Istennek este, akármilyen súlyosak is, hiszen Ő az, aki meg tudja oldani minden gondunkat és ez a bizalom nagyon kedves Előtte.)

6. Faber – még, mint gyógyszert – azt ajánlja, hogy **ne foglalkozzunk túl sokféle dologgal.** Építsünk le valamit sokféle tevékenységünkből, akármilyen fontosnak tűnnek is (tévé, kirakat nézés, fecsegés ismerősökkel, de vállalt jótetteket is, ha túl sok és az ima rovására megy, vagy hajszolttá tesz minket).
7. Végül, mint egészen specifikus gyógyszerét a langyosságnak, Faber **a testi önmegtagadást** ajánlja. Tudjuk, hogy a Szűzanya is mindenfelé komoly böjtöt kér (Medjugorje), mert a mai ember már leszokott minden ilyesfajta önmegtagadásról, és mert bizonyos fajta ördög *„csak imával és böjttel űzhető el."* Valószínű, hogy a langyosság ördöge is idetartozik. Faber hangoztatja, hogy bár a szellemi önmegtagadás magasabbrendű, mint a testi, de itt most a testi a fontos. A belső önmegtagadás majd megjön magától, amikor elérkezik az ideje.

Irgalmas Jézus! Te vagy a jóság maga!
Végy föl minket, langyosokat, irgalmas Szívedbe!
Szereteted tüzével olvaszd föl lelkünk jeges hidegségét,
hogy majdan egy Örökkévalóságon át dicsérhessük
irgalmadat!
Ámen.
(Szent Fausztina nővér imája)

Benedikta nővér

(Faber Frigyes Vilmos, a múlt században élt konvertita, majd oratórianus szerzetes, költő nyomán)

Tartalomjegyzék

Katona István: A mi reményünk Istenben van! 3
Leo Tanner: Minden ember eredeti – „Egyetlenegy vagy!" 4
Jim Scully: Néhány jótanács a Biblia olvasásához 7
Otto Schaude: Mit tanít a Biblia a jóságról és a szigorról? 9
Közösségünk története – 10 éves a Vác-Deákvári Két Szent Szív Karizmatikus Közösség 10
Katona István: Himnusz Krisztushoz, a Királyhoz 13
Somogyi Tamás: Kalandos utakon (tanúságtétel) II. 14
Benedikta nővér: A langyosságról II. ... 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: ETO Print Kft.
Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- **2008. október 2-án** (csütörtökön), **3-án** (pénteken) és **4-én** (szombaton) egésznapos **kurzus** lesz **a karizmákról**, amit **Damian Stayne angol gyógyító** és közössége („Cor et Lumen Christi") tart a Ferences Missziós Mária Nővérek Hermina úti kápolnájában (1146 Bp. Hermina út 49.) Elsősorban azokat várjuk, akik gyakorolni akarják a karizmákat: közbenjáró, szolgáló, csoportvezető, gyógyulásért imádkozó testvéreket. Regisztrációs díj: 5.000.–Ft. Ennivalót mindenki hozzon magával, illetve a kápolna mellett van olcsó étkezési lehetőség (kínai étterem). A kápolna 300 főt tud befogadni, aki jelentkezni szeretne, ezt megteheti e-mailben: zsfierer@citromail.hu vagy katona.istvan@freemail.hu, illetve telefonon: 222-53-06 (Emmausz iroda). Jegyzetfüzetet mindenki hozzon magával, mert az előadó nem engedélyezte a magnó- és videófelvétel készítését a karizmaiskolán.
- **2008. október 5-én** (vasárnap) a Váci Székesegyházban tartja **Damian Stayne** a **csodás gyógyulások napját**. Ez az országos találkozó reggel 10 órától estig tart. A záró szentmise este 6 órakor kezdődik. Főcelebráns és a találkozó fővédnöke Beer Miklós püspök úr lesz.
- **2008. október 6-án** (hétfőn) kezdődik a **Szentlélek-szeminárium**, **október 8-án** (szerdán) a **Gyógyító**, illetve **9-én** (csütörtökön) az **Imaiskola szeminárium**, mindegyik este 6 órai kezdettel indul Közösségi Házunkban. Mindegyik szeminárium hetente egyszer, 8-9 héten keresztül tart. Jelentkezni lehet az Emmausz iroda telefonszámán: 222-53-06. Helyszín: 1146 Bp. Thököly út 120.
- Az elmúlt hónapban megjelentettük az **„Imaiskola szeminárium"** (900.–Ft) és a **„Jöjj és lásd"** című könyveket. Az első az imaszeminárium anyaga, írta Katona István, a második Leo Tanner felnőttképző Biblia-kurzusainak következő része.

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 404 7119
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

MAGYARORSZÁGON – BUDAPESTEN
Krisztus Fénye és Szent Szíve Közösség

Megszabadultam a mankótól Meggyógyultam a vakságból Felálltam a tolószékből

Jézus ma is gyógyít

A Karizma Iskola előadásai

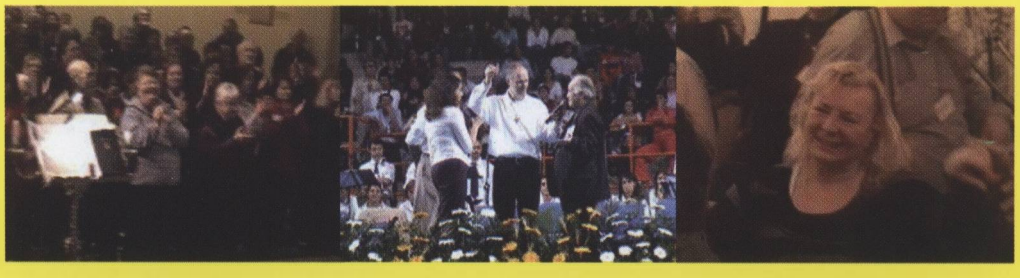
közbenjáróknak és vezetőknek:

1. **A karizmák és a Katolikus Egyház**
2. **A megkülönböztetés karizmája**
3. **A Szentlélek erejében szolgálni**
4. **Az ismeret szavának elnyerése**
5. **A hit adományával élni**
6. **Ima fizikai gyógyulásért**
7. **Tanúságtételek**
8. **Belső gyógyulás és szabadítás**
9. **A prófétálás hatékonysága**
10. **Tanúvá lenni**

2008. Október 2-4. csütörtök, péntek, szombat, reggel 9 től, este 20 óráig.Ferences Mária Misszionárius Nővérek Kápolnája, 1146 Bpest, Hermina út 19.

Előadó: Damian Stayne és közössége, Anglia

Regisztráció (5000,- Ft). és adománygyűjtés a helyszínen

Sok gyógyulás A süket újra hall Meggyógyultam a rákból egyetlen imától

MAGYARORSZÁGON – VÁCON

Krisztus Fénye és Szent Szíve Közösség

Megszabadultam a mankótól Meggyógyultam a vakságból Felálltam a tolószékből

Jézus ma is gyógyít

Csodás gyógyító szolgálat

Szeretettel várunk mindenkit

A váci Székesegyházban október 5.-én vasárnap:

½ 10 órakor dicsőítés

10 órakor tanítás

11 órakor szünet

½ 12 órakor szentségimádás

½ 13 órakor ebédszünet

14 órakor tanítás

15 órakor ima egymásért

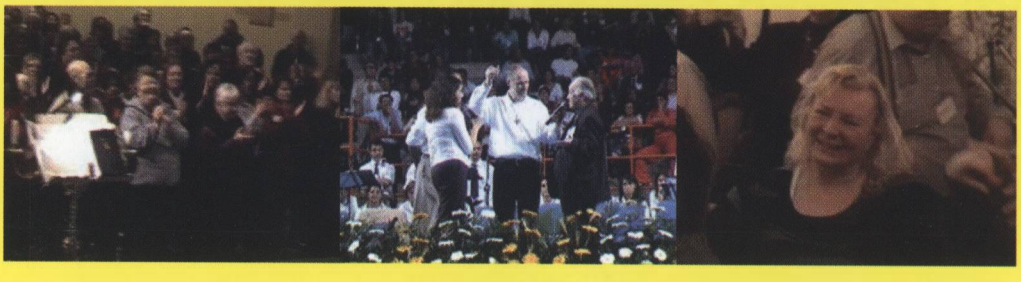
17 órakor tanúságtételek

18 órakor szentmise

19 órakor háladás -zárás

Előadó: Damian Stayne és közössége, Anglia

Adománygyűjtés a helyszínen

Sok gyógyulás A süket újra hall Meggyógyultam a rákból egyetlen imától

Szervező: Emmausz Közösség, Poór Tünde Bp. Érdeklődni lehet: 222-53-06 zsfierer@citromail.hu vagy katona.istvan@freemail.hu

VÁCON: Máté György Plébános, Berceli Ilona és Közössége

FŐVÉDNÖK: Beer Miklós Püspök Úr

200 FT